

BERT WIERSEMA
ROOFTOCHT
ONDER ROME

J/columbus

Rooftocht onder Rome

Deel 11 in de serie Simons' spectrum

Bert Wiersema | bertwiersema.nl

ISBN 978-90-8543-585-3

ISBN e-book 978-90-8543-586-0

NUR 283/284

TREFWOORD detective

Ontwerp omslag: Brigitte Wolthuis – Beep

Illustratie omslag: Zijdiezijn

Kunstwerk omslag: Narcissus, gemaakt door Caravaggio, tussen 1597 en 1599,

Galleria Nazionale d'Arte Antica in Rome

Romefoto omslag: Christian Nordmark

Opmaak binnenwerk: Andries Mol | Studio Mol

© 2024 UITGEVERIJ COLUMBUS – LEEUWARDEN

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media te Leeuwarden.

jongbloedmedia.nl

Inhoud

Hoofdstuk 1	Een verjaardag met een verrassing	5
Hoofdstuk 2	De eerste contouren van een plan	19
Hoofdstuk 3	De eerste verkenningen	37
Hoofdstuk 4	Kurt in de tang?	48
Hoofdstuk 5	Op naar Rome	64
Hoofdstuk 6	Diepe duisternis	89
Hoofdstuk 7	Mooi Rome	100
Hoofdstuk 8	Doodsangst	115
Hoofdstuk 9	In de catacomben	128
Hoofdstuk 10	Vertel nog niets aan je ouders	143
Hoofdstuk 11	Een nachtelijke tocht	154
Hoofdstuk 12	Een overhaast einde	170

HOOFDSTUK 1

Een verjaardag met een verrassing

Bonkend komt de vuist van Frits Bouwmeester op de leuning van zijn stoel terecht. 'Ik baal als een stekker. Dit is zo vernederend! Dat mijn broer ons moet ophalen om naar een verjaardagsfeest te gaan.' Nog eens klapt hij op de leuning en wijst uit het raam. 'En dat terwijl ik zes auto's in de garage heb staan.'

Zijn vrouw Mieke trekt de dop van haar gouden lippenstifthouder. 'Dat is je eigen schuld. Had je maar niet zo snel moeten rijden.'

Frits spreidt zijn armen. 'Wat heb je aan een Lamborghini Aventador met 770 pk onder de motorkap, als je deze niet kunt benutten?'

'Hoe hard reed je eigenlijk?'

Haar man grijnst trots. 'Meer dan 300 kilometer per uur. Echt fantastisch.'

'Dat is toch ook belachelijk', vindt Mieke. 'Levensgevaarlijk.'

'Het was avond en de A2 is breed.' Nog eens bonkt zijn vuist op de stoel. 'Normaal krijg ik een boete. Dat kan me niets schelen en betaal ik altijd. Maar deze keer hebben ze mijn auto in beslag genomen en, wat nog veel erger is, mijn rijbewijs. Wat is een man zonder rijbewijs?' Hij zuigt lucht tussen zijn voortanden naar binnen en wijst naar buiten. 'Laten we gewoon de Bentley nemen. Wat kan mij het schelen. We worden toch niet gecontroleerd.'

'Jij gaat niet zonder rijbewijs rijden!' reageert Mieke fel. Frits slaat boos zijn armen over elkaar. 'Als jij niet nachtblind was geweest, had jij kunnen rijden.'

'Dat is gemeen. Ik kan er ook niets aan doen dat ik niet in het donker kan rijden!'

'Waarom niet?' gromt Frits. 'Er zitten koplampen op een auto. Hoe kom je erbij dat je niks ziet?'

Mieke geeft geen antwoord. Als Frits boos is, kraamt hij er van alles uit. Bijna veertig jaar huwelijk heeft haar geleerd wanneer ze beter haar mond kan houden. Hij draait wel weer bij. Frits is een goede vent, maar je moet niet aan z'n auto's komen of hem op een andere manier dwarszitten. Hij kan heel slecht tegen zijn verlies. Zijn pittige karakter heeft er wel voor gezorgd dat ze zo ongelooflijk rijk zijn geworden. Samen met zijn broer Roel heeft hij het bouwbedrijf van hun vader overgenomen, en vanaf toen was de *sky the limit*. Vooral Frits haalde de ene na de andere miljoenenopdracht binnen. En dankzij Roel, de rekendeskundige, werd er altijd flinke winst gemaakt.

Mieke kijkt nog eens in haar handspiegeltje of haar haar goed zit. Ze staan op het punt om naar de verjaardag van hun broer Jochem te gaan. Jochem is totaal anders dan Frits en Roel. Jochem hield en houdt niet van bouwen. Hij zat altijd met zijn neus in de boeken en heeft het tot professor geschopt. Vergeleken bij Frits en Roel verdient hij een hongerloontje, maar omdat hun vader in zijn testament heeft laten zetten dat Jochem ook recht heeft op een deel van de winst uit het bedrijf kan hij ook een luxe leven leiden.

Met een snelle blik kijkt Mieke over haar spiegel heen naar Frits die nog steeds chagrijnig in zijn stoel zit. Boos, omdat zijn auto en rijbewijs in beslag zijn genomen, maar ook omdat hij geen zin heeft om naar de verjaardag van zijn broer te gaan. Frits vindt Jochem erg saai en zijn feestjes ook. Ze hoopt maar dat

Jochem nu voor zijn zestigste verjaardag zijn best heeft gedaan er iets bijzonders van te maken.

Dan klinkt de bel van de intercom. Frits staat op en loopt naar de gang. Een klein beeldscherm toont wat de camera bij het hek laat zien: de Mercedes van zijn broer. Een druk op de knop laat de beide hekhelften opzij glijden. Tegen de tijd dat het hek weer achter de Mercedes gesloten is, heeft Frits de voordeur geopend. Het regent, maar voor de deur is een bordes met zes zuilen die het halfronde dak van de overkapping dragen.

‘Kom je?’ roept hij naar binnen, terwijl hij naar buiten stapt. Binnen een paar tellen staat Mieke naast hem.

Roels vrouw Lydia stapt uit en gaat op de achterbank zitten. Mieke daalt de drie treden af, terwijl Frits de voordeur sluit. Frits haalt een afstandsbediening uit zijn zak en drukt op een knop.

‘Alarm geactiveerd, verlaat het pand’, klinkt er achter de deur, gevolgd door enkele piepjes.

Dan loopt ook Frits naar beneden en gaat naast zijn broer in de auto zitten. Het dashboard lijkt meer op dat van een vliegtuig dan dat van een auto. Frits is niet onder de indruk, hij heeft zelf ook zo’n auto.

‘Dus je bent je nieuwe auto nu alweer kwijt?’ begint Roel.

‘Ach, houd toch op. Wat is dit voor een land, dat je niet harder dan 100 kilometer per uur mag rijden? Ze moeten een voorbeeld nemen aan Duitsland. Daar mag je zo hard rijden als je wilt.’

‘Dan had je daar beter naartoe kunnen gaan’, stelt Roel nuchter vast. ‘Hoe snel reed je?’

‘Meer dan 300 kilometer per uur. Man, wát een wagen. Van nul naar honderd kilometer binnen drie seconden. Het is of je in een raket zit. Echt te gek.’

‘Tja, die auto ben je kwijt, net zoals je rijbewijs. Krijg je dat nog terug?’

Frits haalt zijn schouders op. 'Weet ik niet. Dat hangt van de rechter af.' Dan kijkt hij opzij. 'Zou je zo'n rechter om kunnen kopen?'

Roel schudt zijn hoofd. 'Dat zou ik maar niet proberen. Ik denk dat de meeste rechters dat als een belediging zien.'

Frits zucht. 'Bedankt dat je ons wilde ophalen. Anders had ik zo'n gore taxi moeten bellen. Iedereen zit op die stoelen. Bah.' Hij drukt op de afstandsbediening waarna het toegangshek openschuift. Achter hen sluit het automatisch weer.

Van Blaricum, waar Frits en Roel allebei wonen, rijden ze naar Wassenaar. Jochems huis is niet zo enorm als dat van Frits en Roel, maar hij heeft toch een vrijstaande woning met een ruime tuin eromheen. Dat is meer dan groot genoeg voor hun vrijgezelle broer. Tot hun verbazing zien ze al van een afstand dat de tuin van Jochems woning fel verlicht is. Bij Jochems huis staat zelfs een verkeersregelaar. Die wijst de gasten naar een weiland waarin rijplaten zijn gelegd. In het gras staan tientallen auto's. Een andere verkeersregelaar leidt hen naar hun parkeerplaats. Alle vier stappen ze uit.

'Tjonge', zegt Mieke. 'Jochem heeft deze keer echt uitgepakt. Dit is nog eens wat anders dan het plankje met kaas en worst en plakjes komkommer waarop hij ons normaal gesproken trakteert.'

'Allemaal van onze centen', gromt Frits.

'Houd op', zegt Roel. 'Ik gun hem zijn maandelijkse toelage. Wil je met hem ruilen?'

'Absoluut niet', zegt Frits. 'Lesgeven aan zo'n stelletje nerds en elke avond alleen naar bed? Br.' Hij trekt Mieke tegen zich aan.

'Dan heb ik het heel wat beter voor elkaar.'

'Gekkerd', lacht Mieke.

Met z'n vieren lopen ze naar Jochems huis. In de tuin zijn wel een stuk of tien partytenten neergezet. Onder een van de tenten staat een kok met een leren schort vlees te braden op een flinke barbecue. Ernaast staat een buffet met allerlei salades en andere lekkernijen. Er zijn al mensen aan het opscheppen. Bij de barbecue staat zelfs een kleine rij. Verderop zitten mensen aan lange tafels, ook staan er feestgangers bij de statafels.

Frits heeft geen flauw idee wie al die mensen zijn. Het zullen wel vrienden en collega's van zijn broer zijn. Meteen beseft hij hoe weinig hij eigenlijk van zijn broer weet.

Links van hem maakt iemand zich los uit een groepje mensen. Het is Jochem, die zich voor de gelegenheid in een nieuw pak gestoken lijkt te hebben.

'Frits, Roel, Mieke en Lydia, wat fijn dat jullie konden komen. Is het echt waar dat ze jouw nieuwe sportwagen ingepikt hebben, Frits?'

'Plus mijn rijbewijs', bromt Frits. 'Het hangt van de rechter af of ik die weer terugkrijg.'

'Wat vervelend voor je. Ik hoop dat je hier vanavond een beetje afleiding krijgt.' Jochem maakt een wijds gebaar. 'Ik had gezegd dat jullie niet van tevoren moesten eten. Je ziet nu waarom. Laat het je smaken. En ... ik heb straks een grote verrassing.'

Zijn broers kijken hem verbaasd aan. 'Verrassing?'

'Dat horen jullie straks.' Hij legt zijn hand op de schouder van Frits. 'Vraag aan de chef naar kogelbiefstuk. Je lievelingseten. Ik heb hem een paar stukken voor je mee laten nemen. *The best.*'

Frits en Roel kijken elkaar verbaasd aan. Zo blij en royaal hebben ze hun broer nog nooit gezien.

Een moment later draait Jochem zich naar een net aangekomen echtpaar. 'Ha, Rutger en Hermien, leuk dat jullie er ook zijn.' Hij geeft zijn broers nog een schouderklopje en bemoeit zich dan met de andere gasten.

Zijn broers en schoonzussen wandelen verder de tuin in. Het lijkt wel of Jochem ál zijn kennissen en vrienden heeft uitgenodigd. Frits raakt bij vijftig man de tel kwijt. Hij loopt naar de chef-kok en vertelt wie hij is.

‘Ha, de man van de kogelbiefstuk’, lacht de kok. De man bukt en pakt een schaal op die onder de tafel staat. Met een vork prikt hij vervolgens in een stuk vlees. ‘Wat dacht u hiervan, meneer? Hoe wilt u het hebben?’

Frits voelt het water in zijn mond lopen. ‘*Medium rare*, alstublieft.’ De man legt het vlees sissend op de plaat en even is Frits zijn rijbewijs vergeten.

Roel houdt niet zo van biefstuk en loopt weg met een hamburger op zijn bord. Daarna schept hij bij het buffet een beetje van elke salade op. Ook vist hij een paar drumsticks uit een schaal. Dan loopt hij naar de statafel waar Mieke en Lydia alvast van een glaasje champagne nippen. Roel kijkt om zich heen en probeert de andere gasten in te schatten. Hij denkt dat de meesten in het onderwijs zitten of professors zijn. Ondernemers zoals hij en Frits zitten er niet tussen. Op een of andere manier heeft hij daar een neus voor. Veel behoefte om met docenten te praten heeft hij niet. Aan hen kun je geen wegen of gebouwen verkopen.

‘Wat wil jij drinken?’ vraagt Lydia.

Roel is de bob, dus voor hem geen alcohol. ‘Doe maar tonic of bitter lemon.’

Even later zet Frits een bord en een glas rode wijn voor zich neer. Handenwrijvend kijkt hij naar de biefstuk. Hij drukt er met zijn vork op. Er sijpelt wat rood vocht uit. ‘Precies goed. Die vent verstaat zijn vak. Ik heb zijn kaartje. Als ik weer eens een feest geef ... Die gast heeft alles geregeld hier: de tenten, de muziekinstallatie en muziekkeuze, én de hele catering.’

‘Ik ben benieuwd wat voor verrassing Jochem heeft’, zegt Roel. ‘Ik niet’, antwoordt Frits. ‘Ik ga eerst van dit stuk vlees genieten.’ Hij snijdt een randje af en steekt dat in zijn mond. Frits knijpt zijn ogen dicht en kreunt van genot. Dan kijkt hij op. Hij grijnst en wijst met zijn vork naar Roel. ‘Ik weet wat Jochem heeft. Hij heeft vast de Nobelprijs gewonnen!’
Beide broers schieten in de lach.

Later die avond stapt Jochem naar een microfoon die op het grasveld klaarstaat. Op de barbecue ligt geen vlees meer en de meeste schalen zijn grotendeels leeg. Alle gasten zitten stampvol van het heerlijke eten. De chef loopt naar een mengtafel en stopt de muziek. Hij draait een schuif open, die de microfoon van Jochem openzet.

Jochem tikt op de microfoon. Uit de boxen klinkt gebonk. ‘Lieve mensen, mag ik jullie verzoeken om allemaal even hier te komen?’

De gasten verlaten de tenten en lopen naar het grasveld waar Jochem de microfoon heeft laten neerzetten. Frits wrijft over zijn buik waarnaar drie kogelbiefstukken hun weg hebben gevonden.

Jochem wacht tot de gasten, sommige met hun glas in de hand, rondom hem staan. De microfoon staat op een kleine verhoging, zodat hij iets boven de aanwezigen uitsteekt. ‘Vrienden, collega’s, burens en familie’, begint Jochem. ‘Vanavond zijn jullie allemaal in mijn achtertuin om mijn zestigste verjaardag mee te vieren. Ik hoop dat het feest naar jullie zin is en dat jullie genieten van alles wat cateringbedrijf Harrie Oosten voor jullie heeft klaargemaakt. Daar achter de mengtafel zien jullie Harrie staan. Als het jullie gesmaakt heeft, geef hem dan een hartelijk applaus.’

Er klinkt gejuich en geklap. Harrie maakt glimlachend een buiging.

‘Als jullie ooit zelf zo’n feest willen organiseren, kan ik hem van harte aanbevelen’, gaat Jochem verder. ‘Vraag hem gerust naar zijn kaartje. Maar, lieve mensen, ik heb jullie niet alleen uitgenodigd voor dit feest ter ere van mijn verjaardag, maar ook omdat ik mijn afscheid wil bekendmaken.’

Frits kijkt verbaasd en ziet om zich heen dat hij niet de enige is. ‘Hillebrand Heemstra, de rector van onze universiteit, is de enige voor wie dit geen nieuws is. Hij heeft het prima stil weten te houden vanaf het moment dat ik mijn ontslag bij hem heb ingediend. Dank je wel, Hillebrand. Gistermiddag heb ik mijn laatste colleges gegeven.’

‘Ga je met vervroegd pensioen?’ vraagt iemand.

‘Nee, nee, zeker niet’, antwoordt Jochem. ‘Ik heb namelijk een zeer eervolle positie aangeboden gekregen. Ik ga naar Rome, want ik heb daar een aanstelling bij het Vaticaanse museum. Met een Duitse collega ga ik het depot digitaliseren. Dat zegt jullie misschien niets, daarom zal ik een korte toelichting geven.

Het Vaticaanse museum is eigenlijk niet één museum, maar een groep aan elkaar gebouwde musea, met als hoogtepunt de Sixtijnse Kapel. Het doorlopen van alle musea is zo’n tien kilometer met honderdduizenden kunstwerken. Maar het Vaticaanse museum heeft veel meer kunstwerken dan er worden getoond. Onder het museum bevindt zich een reusachtige kelder: het depot. Daar liggen nog eens miljoenen voorwerpen. Veel schilderijen en heel veel tekeningen van de allerberoemdste Italiaanse kunstenaars. Michelangelo, Leonardo da Vinci, Raphael, Giotto, Caravaggio, Titiaan, noem ze allemaal maar op.’

Er klinkt wat gemompel bij het horen van al die beroemde kunstenaars.

Jochem neemt even een slokje water en gaat dan verder. ‘Het museum verzamelt al vanaf de late middeleeuwen kunstwerken. Alle kunstwerken werden met de hand beschreven in dikke perkamenten boeken. Dat zijn er inmiddels ook honderden.

Intussen weet niemand meer wat daar nu allemaal ligt. Aan mij de eer om samen met die Duitse collega wat orde in de chaos te scheppen. Ik kan vanuit mijn expertise beoordelen wat echt belangrijke stukken zijn en wat niet; voor mijn collega geldt hetzelfde. Bovendien weten we allebei iets van digitalisering. Ik krijg een luxe appartement in Vaticaanstad. Zo hoop ik tot mijn pensionering, of misschien nog wel langer, in het museum te werken.'

Even is het stil. Blijkbaar moet iedereen verwerken wat Jochem net heeft gezegd.

'Maar ik kom met vakanties en feestdagen wel naar Nederland, hoor', zegt Jochem er snel achteraan. 'Mijn huis verhuur ik, want ik hoop uiteindelijk in Nederland, in dit huis, mijn oude dag door te brengen.'

'Als niemand weet wat er in dat depot ligt, mag je mij voor mijn verjaardag wel een Michelangelootje sturen', roept iemand.

Alle gasten moeten lachen.

'Ik graag een Leonardo!' roept iemand anders.

Frits fronst zijn wenkbrauwen. Zou dat kunnen? Iets meenemen uit dat museum? Wie merkt dat, als de administratie zo'n zootje is?

Jochem heft met een glimlach beide handen op. 'Het museum is enorm beveiligd. Ook het depot. Geen schijn van kans dat ik daar iets uit kan meenemen. Het spijt me, mensen, maar dat wordt hem niet.' Dan wijst hij naar het buffet. 'De tafels met eten en flessen drank zijn nog niet leeg, lieve vrienden.'

Hij stapt achter de microfoon vandaan en de cateraar zorgt dat er weer zachte muziek uit de boxen klinkt.

Frits neemt een slokje van zijn wijn. Niemand weet precies wat er allemaal in dat depot ligt, spookt het door zijn hoofd. Geen mens op de wereld weet welke schatten daar liggen. En geen mens op de wereld zal het dus merken als daar wat verdwijnt. Het zaakje is zwaar beveiligd, maar hoe zwaar is 'zwaar'? Hij

kijkt naar zijn broer. Jochem wordt omringd door nieuwsgierige mensen die van alles van hem willen weten.

‘Wil je al naar huis?’ vraagt Mieke.

Frits schudt zijn hoofd. ‘Ik wil nog even met Jochem praten.’

‘Schiet je een beetje op? Roel en Lydia willen volgens mij naar huis.’

‘Hebben ze dat gezegd?’

‘Nee, maar Roel keek net op zijn horloge.’

‘Dat zegt niets’, bromt Frits. ‘Hij heeft net een nieuw horloge: een Rolex Oyster. Geen wonder dat hij daar zo vaak op kijkt.’

Toch loopt hij vervolgens langzaam in de richting van zijn broer en gaat tussen de belangstellenden staan. Als Jochem toevallig in zijn richting kijkt, maakt hij met gebaren duidelijk dat hij graag even wil praten.

Jochem knikt en rondt het gesprek af. Daarna wenkt hij Frits.

Frits pakt hem bij de schouder en duwt hem weg van de mensen met te nieuwsgierige oren. ‘Wat een belevenis, joh’, begint hij.

‘Hebben ze je benaderd, of heb je hiernaar gesolliciteerd?’

‘Ik ben gevraagd’, zegt Jochem niet zonder trots. ‘Het Vaticaan is over de hele wereld op zoek geweest, en ik ben als de geschikteste kandidaat uit de bus gekomen.’

‘Met die mof?’ zegt Frits.

‘Pardon?!’

‘Die Duitser. Je gaat toch met een Duitser werken? Is hij ook zo goed?’

‘Jazeker. Hij heet Kurt Brandauer en hij werkt aan de Humboldt-universiteit in Berlijn, niet de eerste de beste, dus. “Mof” lijkt mij een beetje misplaatst ... Maar ik heb hem nog niet ontmoet.’ Frits knikt begrijpend. ‘Ook een vrijgezel, zoals jij?’

‘Volgens mij heeft hij een gezin. Maar hij is ongeveer zo oud als ik, dus als hij kinderen heeft, zijn ze vast de deur al uit.’

‘Wat een eer, jongen. Ben je er al eens geweest?’

‘Ja, al een paar keer zelfs. Ik ben niet over een nacht ijs gegaan.’

Ik heb eerst een soort sollicitatiegesprek gehad. Zelfs de Paus was erbij. Dat is een heel aardige man trouwens. We zijn eerst het museum door gegaan. Dat wil zeggen: ik heb de highlights gezien. En daarna het depot. Frits, dat is gigantisch. Het loopt onder het hele museum door.'

'En niemand weet wat daar precies ligt?' vraagt Frits.

'Nou, in grote lijnen natuurlijk wel. Alles is opgeschreven en gecatalogiseerd, maar dat is allemaal met de hand gedaan.'

'Dus als jij echt een Michelangelo in je zak steekt, merkt niemand dat?'

Jochem schiet in de lach. 'Echt wel. Juist omdat het zo'n puinhoop is, zijn ze extra voorzichtig. Als ik daar straks werk, kom ik elke morgen binnen in mijn gewone kleren, maar moet ik me in een kleedhokje tot op mijn onderbroek uitkleden, onder cameratoezicht nog wel! Dan krijg ik een overall aan en moet ik dunne handschoentjes aantrekken. Daarna mag ik pas naar binnen. En er hangen overal camera's. Ik kan echt niets meenemen. Dus je krijgt van mij geen kunstwerk op je verjaardag, mocht je daarop hopen.' Jochem lacht.

'Jammer', zegt Frits lachend. 'Maar fijn voor je. Wanneer ga je?' 'Overmorgen. Ik kom nog wel even langs om echt afscheid te nemen.'

'Best, joh, altijd welkom. Nou, er staan nog meer mensen die met je willen praten. Zie je!' Hij geeft Jochem een joviale mep op zijn schouder en loopt terug naar de partytenten. Daar staan de andere drie hem al op te wachten. Roel heeft blijkbaar niet alleen op zijn horloge gekeken om het te bekijken.

'Zullen we naar huis?' stelt Roel voor.

'Best', zegt Frits. 'Ik heb hier verder niets te zoeken.'

Een half uur later liggen Frits en Mieke alweer onder de dekens. Na een kus heeft Mieke zich meteen omgedraaid. Aan haar ademhaling hoort Frits dat ze slaapt. Zelf kan hij de slaap niet